

RIGSPOLITIET

POLITI

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen

5. april 2005
J.nr.: 2005-2010-34

PERSONALEAFDELINGEN

Polititorvet 14
1780 København V

Telefon: 3314 8888
Direkte: 3391 0910
Telefax: 3343 0017

E-mail: rpchb@politi.dk
Web: www.politi.dk

Jmt. modt.
05/04/2005

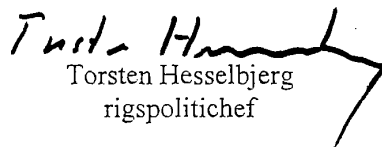
Ved brev af 7. marts 2005 har Justitsministeriet anmodet politimesteren i Hjørring om en redegørelse om samarbejdsforholdene ved Hjørring Politi. Politimesteren er anmodet om at fremsende redegørelsen gennem Rigspolitiet.

I den anledning fremsendes vedlagt en redegørelse af 29. marts 2005 fra politimesteren i Hjørring.

Det fremgår af redegørelsen, at arbejdsmiljøet i politikredsen har udviklet sig i gunstig/positiv retning, og at der i samarbejde med Rigspolitiet vil blive udfoldet store bestræbelser for at understøtte og fortsætte denne udvikling, og at der herunder vil blive skredet ind over for enhver optakt til strid og chikane og anden uhenigtsmæssig adfærd blandt personalet.

Endelig er det værd at understrege, at de arbejdsmiljømæssige problemer ikke har påvirket polititjeningen af borgerne.

Med venlig hilsen

Torsten Hesselbjerg
rigspolitichef

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Slotsholmsgade 10
1216 København K.

29. marts 2005
J.nr.: 5400-10279-00008-05
MODTAGET

31 MRS. 2005

RIGSPOLITICHEFEN

POLITIMESTEREN I
HJØRRING

Br. Seidelinsgade 25
9800 Hjørring

Telefon: 9623 1448

Fremsendes via Rigspolitichefen

Under henvisning til skrivelse af 7. marts 2005 fra Justitsministeriet vedrørende arbejdsmiljøet i Hjørring politikreds, redegøres nedenfor for forholdene, idet jeg har fundet det nødvendigt at medtage også historiske forhold. Beskrivelsen omfatter således også de episoder, der har været omtalt i pressen.

I pressen tales der om Hjørring-sagen i meget bred forstand. Det er efter min opfattelse vigtigt at holde tingene skilt. En ting er den egentlige sag, der drejede sig om overvågning i strid med retsplejeloven af en mistænkt i en brandsag og hvori der faldt dom i september 2000. En anden er de følger denne sag fik for arbejdsmiljøet på politistationen og opfattelsen af dette i offentligheden, fordi en eller flere ansatte videregav oplysninger om overvågningen. Jeg kan ikke sige hvilke mekanismer, der lå bag det forløb, Hjørring-sagen fik. En ting er dog sikkert: Det handlede ikke kun om og hvordan man underretter en højere myndighed om uregelmæssigheder, når den lokale ledelse ikke gør. Af egen erfaring fra min tid som vicepolitimester i Hjørring fra 1991 til 1994 ved jeg at samarbejdsforholdene, heller ikke dengang, var de bedste. Efter min bedste overbevisning tændte Hjørring-sagen op under allerede eksisterende misforhold.

I januar 2001 tiltrådte jeg som politimester i Hjørring. Samtidig tiltrådte ny vicepolitimester og kriminalinspektør. Siden er tillige tiltrådt ny politiinspektør, vicepolitiinspektør og vicekriminalinspektør.

Min opgave var selvsagt at normalisere samarbejdsforholdene blandt det personale, der var tilbage.

Ved min tiltræden var situationen, at 5 medarbejdere af det øvrige personale var mistænkt for at have lækket historien om overvågningen. Disse 5 var isoleret i forhold til det øvrige personale – en isolation, der dels skyldtes mistro fra dele af det øvrige personale og dels skyldtes disse 5's isoleren sig fra det øvrige personale, ved ikke at komme i kantinen, til fællesmøder og i øvrigt udelukkende at opholde sig sammen på den enes kontor – både i og uden for pauser.

Umiddelbart efter min tiltræden, afholdt jeg et personalemøde og gjorde det samlede personale klart, at fortid var fortid og at der kun var en vej ud af situationen og det var at se fremad. Et lignende budskab gav Rigspolitichefen på

et personalemøde nogle uger senere. Ved samme lejlighed blev det tilkendegivet, at der var flyttet de medarbejdere, der skulle flyttes og at nu skulle samarbejdsforholdene normaliseres.

Det fjernede dog ikke mistroen. De 5 forblev sammen og forsøgte ikke at integrere sig med de øvrige. De angav ikke at turde, fordi de blev frosset ud og de øvrige følte, at de 5 fortsat holdt sig isoleret og sad og talte sammen bag lukkede døre.

Ledelsesmæssigt var linien klar. Der skulle skrives ind over for enhver optakt til strid og chikane.

Problemet var imidlertid, at der fortsat skete småsammenstød og drillerier uden at det var muligt at gribe ind for noget konkret, idet der var tale om ubekræftede rygter, der tilflød mig gennem flere led. Det vil her føre meget for vidt at omtale disse episoder.

De episoder, der har været omtalt i pressen, vedrører alle kriminalassistent Lars Hansen, der er en af de 5 og som offentligt har kommenteret forholdene. Jeg finder at burde omtale disse, idet de har fremstået som nutidige forhold og som forhold, som bevisfast kan tilskrives kolleger – uden at være håndteret af ledelsen.

Hærværk på bil: Lars Hansen fortalte mig i foråret 2001, at der, som jeg husker det, på den dag, hvor der faldt dom i Hjørring-sagen i 2000, var buler i hans bil og antennen knækket. Bilen havde ikke, som det er fremgået stået i politiets gård, men uden for gården, hvor også andre ansatte har haft hærværk på deres biler.

Hærværk på håndklæde: Ved samme lejlighed i 2001 viste Lars Hansen mig et håndklæde, der var revet itu. Han mente, at det var led i forfølgelsen af ham. Der er ikke tvivl om at gerningen kun kan tilskrives en person fra huset. Det er ikke afklaret hvem. Imidlertid er det tvivlsomt om dette kan tilskrives Hjørring-sagen, idet der også tidligere har været strid mellem Lars Hansen og andre om, hvor man hænger ting til tørre i de trange omklædnings- og baderum.

I slutningen af maj 2002 fik jeg refereret en hændelse, hvorefter en kriminalassistent skulle have nægtet at køre med Lars Hansen til Aalborg i en drabssag. Episoden blev håndteret håndfast af kriminalpolitiet, som gav kriminalassistenten en direkte ordre og varsel om disciplinær indskriden, hvis den ikke blev efterkommet. Kriminalassistenten og Lars Hansen kørte derpå til Aalborg. Efterfølgende var kriminalassistenten til en alvorlig samtale hos kriminalinspektøren.

Den 6. februar 2003, klagede Lars Hansen skriftligt over at der på det bord, han sidder ved under kriminalpolitiet morgenmøde, var skrevet "psykosen". Han var sikker på, at det var en af to kriminalassistenter, som var særligt efter ham, idet de havde deltaget i en generalforsamling aftenen før og havde været til stede blandt de sidste. Under samme samtale fortalte han, at en kriminalassistent på et tidspunkt var stødt ind i ham – efter hans opfattelse – med vilje, da de skulle passere hinanden på trappen. Jeg går ud fra, at det er denne episode, der nu i

pressen omtales som en skuldertackling. Under samtalen opfattede jeg omtalen som en orientering om noget, der var passeret noget før.

Side 3

I anledning af klagen havde kriminalinspektør Henri Gade en samtale med de sidste tilstedeværende i lokalet, som alle tog afstand fra episoden med bordet og bestred, at det var dem. Resultatet heraf er meddelt Lars Hansen ved min skrivelse af 7. maj 2003.

Siden den gang i 2003 har jeg ikke kendskab til konkrete episoder vedrørende Lars Hansen og jeg har hele perioden ikke haft henvendelser fra de øvrige 4.

Situationen har dog løbende været, at de 5 – 2 jurister og 3 kriminalassistenter – har holdt sig sammen og tilbragt stort set alle pauser på den enes kontor, hvilket har fastholdt mistroen til dem, samtidig med, at de har angivet at være frosset ud.

Arbejdet med forbedring af arbejdsmiljøet har vist sig at være en langvarig proces, som ikke er tilendebragt. Hvis der skal kunne skrives ind ledelsesmæssigt, må det nødvendigvis være på et bevismæssigt sikkert grundlag, som hidtil ikke har været til stede. Ledelsesmæssigt har det drejet sig om, at se fremad og iværksætte tiltag, som er fremadrettede

Løbende har der været iværksat en række tiltag, såsom en temadag vedrørende fysisk og psykisk arbejdsmiljø, vedtagelse i samarbejdsudvalget af politik vedrørende mobning og sexchikane og jobtilfredshedsundersøgelser.

Det seneste tiltag i rækken, et værdiseminar, blev afholdt i november 2004. Ud over at lade det samlede personale i ro fastlægge de værdier, der skulle gælde for arbejdspladsen og deres indbyrdes forhold, var tanken at ryste dem sammen. Hjørring politikreds havde af forskellige grunde ikke afholdt et sådant seminar, da andre politikredse gjorde for år tilbage. I 2004 vurderede jeg imidlertid situationen som gunstig og et enigt samarbejdsudvalg stod bag beslutningen. Seminaret blev gennemført med bistand af Rigspolitichefens konsulenttjeneste og varede 1½ dag.

Seminaret var en betydelig succes. En følgegruppe har siden sammenskrevet værdisættet, som er godkendt på seneste samarbejdsudvalgsmøde. Senest, for små tre uger siden, er det præsenteret for det samlede personale på personalemøder. I personalet er der i øvrigt bredt ønske om at gentage seminaret, hvilket jeg er sindet at efterkomme på et passende tidspunkt.

Navnlig efter værdiseminaret er det min vurdering, at der er sket en bevægelse til det bedre, en vurdering jeg baserer på udtalelser fra ledere og tillidsrepræsentanter samt mine egne iagttagelser i hverdagen. Det er i denne forbindelse værd at notere sig, at de episoder, som presseomtalen har været bygget op om, er minimum 2 år gamle. Jeg er således noget forundret over, at sagen kommer i pressen netop nu, hvor situationen ellers skulle være mere gunstig end nogensinde de sidste 5 år for at komme videre.

Efter den massive omtale i pressen, har jeg haft en uformel samtale med 4 af de 5 om status i dag. Lars Hansen har telefonisk givet udtryk for betænkelighed ved en

sådan samtale "som sagen har udviklet sig" og forbeholdt sig at møde med bisidder.

Side 4

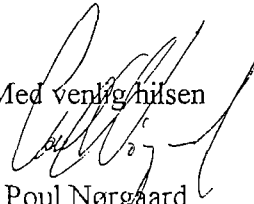
3 af de øvrige giver i varierende omfang udtryk for, at der er kommet en positiv bevægelse på det seneste, mens en ikke synes at adskille fortid fra nutid. Flere giver indtryk af fortsat at anskue Hjørring-sagen som et hele, der ikke kan adskilles, heller ikke i tid, "idet det hele hænger sammen".

Der er ikke tvivl om at de 5, da Hjørring-sagen var på sit højeste og i tiden derefter, ikke var velsete – i hvert fald blandt dele af det øvrige personale og at det gav sig klart udtryk i deres dagligdag. Som situationen er i dag, er intet mere uinteressant, end hvem der gjorde hvad dengang. Der er i personalet og ledelsen et udtrykt behov for at kunne se fremad og blive fri for Hjørring-sagens skygge i dagligdagen.

Det som nævnt min vurdering, at forholdene er bedret betydeligt siden Hjørring-sagen, navnlig på det seneste. Processen er imidlertid ikke tilendebragt, hvorfor samarbejdsforholdene selvsagt vil være på dagsordenen, når Rigspolitechefen den 14. april 2005 kommer på ordinær inspektion.

Til sidst finder jeg anledning til at understrege, at der i hele perioden har været arbejdet godt og professionelt i Hjørring politikreds, således at samtlige resultatmål er opfyldt.

Med venlig hilsen

Poul Nørgaard
politimester

